

Hälsning

från Sveriges Kristna Sjukvårdsförbund

www.kristenivarden.se

*Sprid ljus och värme i vintertid
Berätta om Jesus som är vägen till inre frid.*

**Vi vill önska er
alla en God Jul
och ett Gott
Nytt År!**

SKSF:s styrelse

**Hannas mål är att bli sjuksköterska eller läkare Sid 6
Små insatser kan göra en stor skillnad Sid 9**

Kära SKSF-vänner!

”Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given.” Dessa ord hämtade från Jes. 9:6 läser vi i jultid. Det var inte vilket barn eller vilken son som helst som föddes där i Betlehem för över 2000 år sedan. Det var Guds egen son som blev människa, inte för att vi skulle få en gullig julberättelse, utan för att Gud älskar oss människor och vill ha gemenskap med oss. Han älskar alla människor lika mycket och alla är vi värdefulla i hans ögon. Tyvärr finns det mycket ondska i världen och människor behandlar varandra illa. Värderingar utifrån vem man är, hur man ser ut, vad man kan eller inte kan, varifrån man kommer, styr hur man bemöts och behandlas. Helt tvärtemot den människosyn som Jesus visade på. Det finns mycket att göra på detta område både i Sverige och i andra delar av världen. Vi kan inte själva förändra allt, men tillsammans kan vi göra något, där vi finns, och stödja dem som arbetar för att människor ska få ett ökat värde och en bättre tillvaro.

I 2 Kor. 3:3 står det att vi är Kristusbrev som är skrivna med den levande Gudens Ande, skrivna på människohjärtan. Brev skrivs för att läsas, och vi ska vara medvetna om att

Käre läsare,

Detta är nu sista numret av *Hälsning* för i år, men vi hoppas att vi ska kunna fortsätta att ge ut den i ytterligare några år. Vi vet att SKSF har en viktig uppgift, och vill verkligen fortsätta jobba vidare med de visioner vi har och de kontakter vi har fått. Vi har ingen som är anställd, utan det mesta är ”frivilligarbete”, men vi har ändå en del omkostnader som måste täckas. Som styrelse satsar vi mycket i både tid och pengar, eftersom vi brinner för detta, men våra egna resurser är begränsade. **Vi är alltså beroende av att det kommer in medlemsavgifter och gåvor till SKSF.** Vi har den senaste tiden p.g.a. sjukdom, åldrande och dödsfall förlorat flera av våra trogna gåvogivare, men hoppas nu att andra vill vara med och ge sitt stöd till detta viktiga arbete. Tack för ditt bidrag!

SKSF:s styrelse

människor vi möter i vardagen läser oss. Vi har därför som kristna ett ansvar för hur vi lever och hur vi behandlar andra människor. Det är vanligt med mobbning och utfrysning på arbetsplatser. Jag har fått flera telefonsamtal och mejl från människor som är drabbade av det. Det är viktigt att vi som kristna tydligt tar avstånd från sådant.

I Ef. 5:8-9 står det om att vara ljus i Herren och att vandra som ljusets barn. Vi får med Guds hjälp vara med och sprida ljus i en mörk tid.

Jag vill med dessa ord önska dig en **GOD JUL** och ett **GOTT NYTT ÅR!**

Vänliga hälsningar

Margrèth Jansson

ordförande

kristenivarden@telia.com

Hälsning

från

Sveriges Kristna Sjukvårdsförbund
Smedhemsv. 19, Ryd, 560 25 Bottnaryd
Tel. 072 - 215 19 92
kristenivarden@telia.com

Ansvarig utgivare

Margrèth Jansson, Smedhemsv. 19, Ryd,
560 25 Bottnaryd kristenivarden@telia.com

I redaktionen

Barbro Fritz, Majken Hagvil Svensson,
Ingrid Rydell

Medlemsavg.: 200 kr/år. Stud.: 100 kr/år
(4 nr av Hälsning ingår)

Enbart prenumeration på Hälsning: 100 kr/år
Tidningen utkommer med 4 nr per år
Manus till nästa nr senast den 17 januari 2014

Gåvor sändes till

Sveriges Kristna Sjukvårdsförbund
Pluggiro 13 87 37 - 2

Hemsida

www.kristenivarden.se

House of Gloria

Mitt namn är Linda Fintling. Jag är ett Guds barn, hustru till Filippus, mamma till fyra härliga barn och till yrket sjuksköterska. Sedan ett och ett halvt år tillbaka arbetar jag och min man med den nystartade verksamheten House of Gloria, stödboende för kvinnor och barn. Boendet drivs genom ett samarbete mellan Teen Challenge Sverige och stiftelsen Kåfalla Herrgård. På var sitt håll hade man tankar på att göra något för samhällets utsatta. Någonstans på vägen möttes man, genom Guds förunderliga ledning, och gemensamma planer började ta form för två år sedan. Teen Challenge har erfarenhet av socialt arbete och Kåfalla Herrgård har lokaler i en läkande miljö och i en kristen gemenskap. I början av samarbetsprocessen blev jag invald i Teen Challenge styrelse och plötsligt befann jag mig mitt i dessa spännande planer.

Ofta har vi känt oss som Noa, som utan erfarenhet börjar bygga en ark på torra land, helt beroende av de mått och instruktioner han får av Gud. Dårskap i många ögon. Men när Gud kallar är det ibland svårt att säga nej. Det har varit en spännande och lite läskig tid i vårt liv. Att veta så lite. Att kunna så lite. Att vara så beroende av Gud i allt. Efter ett drygt år känner vi nu att verksamheten tagit form. Vi har en färdig villa och färdiga rutiner för att välkomna kvinnor som behöver stöd, akut eller på lång sikt. Det kan vara kvinnor som utsatts för hot och våld, kvinnor som behöver utslussning och omplantering efter behandlingshem eller kriminalvård, eller kvinnor som av andra skäl för tillfället inte klarar sin vardag utan stöd. Målet är att på en kristen grund stärka varje gästande kvinnas självkänsla, så att hon efter vistelsen kan flytta till ett eget boende, med en vilja och förmåga att ta ansvar för sitt/sina barn och sitt eget liv. Som boendestödare får jag finnas till hands som medmänniska och dela vardagen med gästerna, ta de samtal som dyker upp, ge råd och uppmuntran, se och älska.

När jag tog min examen som sjuksköterska för tio år sedan kunde jag väl aldrig

Linda Fintling.

drömma om att livet skulle komma att se ut som det gör idag. Jag måste erkänna att jag känner mig liten. Min bakgrund inom njurmedicin och demensvård kvalificerar mig inte direkt för att arbeta med denna nya målgrupp. Men samtidigt känner jag mig tryggare och lyckligare än någonsin förr. Jag är så totalt beroende av Gud, i allt vad jag gör i mitt arbete. Och det är Han som förmår förvandla och läka människor på djupet, inte främst jag och mina meriter. Att få driva ett boende på kristen basis är verkligen en förmån. Vi kan vara öppna med vår tro och den kärlek vi ständigt får av Gud kan vi ge vidare, i både ord och handling. Ofta har jag velat göra det även under min tid i landstinget och kommunen, men på något sätt har jag känt mig hämmad av att jag måste vara professionell och av de förväntningar jag upplevt att människor i min omgivning har på mig i min yrkesroll. Det känns fantastiskt att få arbeta på det sätt jag gör idag, under lite friare former och tillsammans med människor som delar samma tro och förtröstan på att i slutändan är det Jesus som gör skillnad!

Linda Fintling

House of Gloria

<http://www.houseofgloria.se>

En liten, liten bebis berättelse...

”Jag är ett foster i min mammas mage och mina föräldrar vet inte om att jag finns ännu, bara Gud. Mamma och pappa kommer att bli så lyckliga, dom har väntat i ett år nu. Jag är bara fyra veckor och mitt hjärta har börjat slå. Visst är jag bara en klump gelé, men alla arvsanlag finns redan klara, undrar hur min personlighet kommer att vara. Mamma har nu fattat att något är på gång, bröstet spänner, utebliven mens och en enorm trötthet. Veckorna går och mamma jobbar på som vanligt. Hon har många järn i elden och jag känner hur hon hoppar omkring. Det borde vara förbjudet för gravida att leda barnkör och en stor påskmusikal! Jag blir sjösjuk...

Framåt tidig sommar börjar det synas en härlig kula på mammas mage och de första mammakläderna är inköpta. En natt på jobbet känner sig mamma yr och konstig i huvudet och ber en kollega kolla blodtrycket. Hon blir mycket orolig när hon ser vad det visar och en läkare på akuten ber henne åka hem och vila. Jag själv har det fortfarande bra i magen och undrar varför det plötsligt blir så lugnt i magen när hon vilar. Hon blir inte bättre utan börjar få sammandragningar och åker in till sjukhuset.

Vid framkomsten till sjukhuset förändras allt för mamma. Hon har fått havandeskapsförgiftning i vecka 22. Hon får chockbeskedet: ”ha inga förväntningar att detta ska gå vägen”. Personalen börjar förbereda en transport till ett sjukhus som är mycket bättre på att ta hand om små, små barn. Väl inkommen till det sjukhuset börjar en lång kamp för att om möjligt kunna dra ut på graviditeten några veckor till. Det blir en kamp mot klockan, varje dag är viktig. Mitt liv ställs mot mammas. Hon blir sämre och sämre och flödena i min navelsträng blir också sämre och sämre. När jag varit i mammas sköna mage i 24 veckor och 5 dagar går det inte längre. Mamma är så sjuk att det blir akut kejsarsnitt. Två stadiga läkarhänder drar ut mig och jag kommer ut som en liten ekorre, fast utan svans. Jag väger 625 gram och är 32 cm lång. Födelsedagen blev den 31

juli istället för den 18 november.

Pappa känner sig nog väldigt ensam, mamma fördes till IVA och i flera dygn är hon borta och jag själv ligger i kuvös full med slangar och mediciner. Pappa är mycket hos mig för mamma orkar inte. Hon var så fysiskt medtagen att det tar lång tid innan hon orkar gå i en trappa utan att flåsa, hon som alltid har sprungit innan. Hon intalar sig också att det är bättre att hon inte ser mig, för jag kommer ju ändå att dö.

Pappa och mamma har alltid haft en tro på Gud. En Gud som är skaparen av allt liv och som har omsorg om alla individer, även vi som knappt syns. Pappa orkade fortfarande be för mig och en natt gick han ner till mitt rum och stack in sin kalla hand i min varma kuvös, lade den på mig och bad. Jag hade också många blivande vänner som faktiskt bad natt och dag för lilla mig som de inte ens hade träffat ännu. Mamma hade däremot ingen ork för detta, hon kände sig bara tom och ledsen.

Men dagarna gick och blev till veckor. Ingen kunde lova hur framtiden skulle bli för mig. Ett stort hot var risken för hjärnblödning och sepsis. Något som fungerade utmärkt var att kissa och bajsa. Ni skulle varit med när pappa öppnade kuvösluckan och fick en stråle rakt i ansiktet och alla sjuksköterskor gapskrattade åt honom!

Jag plockades ut från kuvösen mer och mer och fick ligga på mina föräldrars bröst i timmar. Efter 4 månader var jag så stark så jag orkade suga alla mål på mamma och lagom till första advent vägde jag 1900 gram och fick komma hem. Vilken milstolpe, vilken lättnad för mor och far, vilken fest det blev. Nu var vi tre istället för två.”

Britt Isaksson heter jag och är mamma till denna lille pojke, som idag är 16 år. Jag och min man har fått två underbara pojkar till som också kom för tidigt och hade en tuff och krokig start på livet. Vi är så tacksamma till Gud att alla våra pojkar är friska och mår bra. Vi har också en charmig kille som är familjehemsplacerad hos oss, så några problem med

Britt Isaksson med familj.

fritidsintressen har vi inte!

Jag är själv barnmorska och jobbar idag som sjuksköterska på Neonatalavdelningen i Jönköping. Efter alla dessa månader på sjukhus med svårt sjuka egna barn, så har jag fått en förståelse för alla dessa föräldrar jag möter i mitt arbete. Jag kan känna med dem och vet till viss del vad de går igenom. Jag har ju själv varit där. Ibland har jag och min man föräldragrupper och berättar om våra erfarenheter, vilket känns meningsfullt. Det känns så gott att få ge hopp att allt kan gå bra. Mitt arbete bland de allra minsta är helt fantastiskt och jag trivs alldeles utmärkt.

Vid denna tid på året vill jag också passa på att påminna om ett annat litet barn som föddes till denna jord för så länge sedan som över 2000 år. Ett barn som inte var som alla andra barn. Han var och är Guds Son. Gud lät honom födas till jorden som en gåva till dig och mig. Genom att tro och lita på honom kan du uppleva en frid och glädje i ditt hjärta som man inte kan få på något annat sätt. Han vill ge dig en framtid och ett hopp. Hans namn är Jesus!

Jag vill önska dig en härlig jul och ett Gott Nytt 2014!

Britt Isaksson

Åre Fjällsättra – Där du "Bara Kan Vara"

Trädgård, Inredning mat och hotell

www.arefjallsattra.se • info@arefjallsattra.se • 0647 305 05

Fira med oss!

Barbro Fritz

SKSF:s ordförande 1993-2011
fyller 80 år den 14 december

Fira henne med oss!
genom att ge en gåva till SKSF
Plusgiro: 13 87 37 - 2

Hannas mål är att bli sjuksköterska eller läkare

Här kommer berättelsen om Hanna, som idag läser för att bli sjuksköterska, något som var omöjligt för fyra år sedan. Hanna berättar att hon som ung flicka ständigt levde under hotet att en dag bli såld till en bordell. Detta oroade och besvärade henne mycket. Hon kände sig aldrig trygg i sitt eget hem, var alltid rädd att någon skulle komma in och misshandla och våldta henne. Hon fick möjlighet att gå i skolan, men hon hade inte många vänner där. Eleverna undvek henne därför att hon var en badi. Det var olidligt, och hon blev trakasserad, slagen och våldtagen av sina lärare många gånger. Lärarna förnedrade badieleverna och sa att badiflickor skulle bli prostituerade för att förtjäna sitt uppehälle. Även på bussen blev hon utsatt för trakasserier, både verbalt och fysiskt. Trots allt detta fortsatte Hanna att gå till skolan.

På väg till skolan försökte många pojkar att våldta henne, men hon sprang därifrån. I byn fick hon samma behandling som i skolan, våldtagen och misshandlad, eftersom hon var

en badi. Hon förlorade medvetandet flera gånger efter allt hon tvingades gå igenom, och slutligen så lånade hennes pappa pengar, så hon kunde få komma till en läkare. Först var läkaren trevlig, men när han såg att hon var en badi, skickade han ut hennes pappa och våldtog henne.

Misshandeln och våldtäkterna bara fortsatte. Främlingar kom in i deras hem och våldtog Hanna. Nu kunde hon inte tänka klart längre. Hennes pappa tog henne till läkaren igen, men läkaren sa att det inte var något fel. Då blev hennes pappa rasande och slog henne.

Hennes pappa ville att hon skulle flytta till en bordell i Indien för att tjäna pengar åt familjen, men Hanna vägrade. Hennes önskan var att få studera och göra något betydelsefullt för badisamhället.

Pastorn, huvudansvarig för Love Nepals flickhem i Nepal, kom ut till hennes by och sa att hon kunde få följa med honom till Kathmandu för att studera. Hannas pappa sa då: ”Han luras! Han kommer att våldta dig och tvinga dig att dansa på restauranger”. Pappan ville att hon skulle flytta till Indien. Men Hanna trodde inte på honom utan följde med pastorn och kom till det första flickhemmet.

Hanna är nu mycket glad och trygg. Hon har fått ett mycket bättre liv, utan misshandel och övergrepp. Ingen behandlar henne illa, utan här får hon uppleva att hon är älskad. Hon har nyss tagit examen, och hennes mål är att bli sjuksköterska eller kanske t.o.m. läkare.

Hon har även lärt känna Jesus och vill bara arbeta för att varje badiflicka ska få ett bättre liv.

LoveNepal

Mikael Alfvén fick 2010 se tre bilder av tre flickor, inte fyllda 10 år. De presenterades för honom av en missionsvän i Singapore. Han sa att de var prostituerade.

Mikael blev mycket illa berörd och kände ett kall att hjälpa dessa flickor. Han besökte

Hanna.

därför några månader senare Nepal, där dessa flickor bor.

Där fick han träffa pastor Raju, som börjat kämpa för Badi-folkets rättigheter. Han hade fått loss 34 flickor och behövde nu omedelbar ekonomisk hjälp. Mikael, som redan drev missionsorganisationen MGN, gick då ut med ett ”rop på hjälp” och lyckades få ihop allt som behövdes för att starta det första hemmet för flickorna. Då startades Projekt ”Love Nepal” som senare blev ”LoveNepal”, en samlings- och upplysningsorganisation.

Sedan 2010 har arbetet och samarbetet med Nepal bara växt och växt. Nu i skrivande stund är det närmare 600 flickor som har blivit räddade. De bor på fem hem samt ett hem som kallas för Half-Way House. Dit kommer bl. a. unga kvinnor, som bordellägarna inte längre vill ha kvar eller som har flytt från olika bordeller.

Vi driver också ett bebiscenter för önskade nyfödda, Miriam Baby Center.

Flickorna kommer från en folkgrupp som kallas Badi. Det är en minoritetsgrupp i Nepal. Man tror inte det finns mer än 100 000 från badifolket i Nepal, fast man kan inte veta säkert. De står utanför systemet, är inte registrerade och det finns inga papper.

Det var ett nomadfolk som låg lägst ner på det hinduistiska kastsystemet. De var oberörbara. Om man av misstag rör vid en oberörbar, måste man genast gå och tvätta sig. De är inte välkomna på offentliga platser som tempel med mera. De flesta får inte gå i skolan, får inte äga någon mark och är inte medborgare i varken Nepal eller i Indien, där de också rör sig.

På grund av detta vandrade de mellan städer och byar, till festivaler och karnevaler.

De sjöng, dansade och underhöll folk. Lite så som vi tänker att romer levde för hundra år sedan.

Men detta blev snart förvidret. Det är ett mycket vackert folk, och de är duktiga på att sjunga och dansa. Nepals ledande män, rika landsherrar och mäktiga jordägare började ta till sig badifolkets kvinnor som konkubiner. Då började en ny tid för dem. De insåg att de fick mycket mer pengar på att sälja sina döttrar och fruar än att resa runt och underhålla. Det innebar också en också viss trygghet för de familjer som sålde sina kvinnor, eftersom dessa mäktiga män skyddade sina ägodelar.

Men när Nepal började bli en mer centralstyrd stat, försvann dessa mäns rikedomar och makt, och även badifolkets inkomstkälla och ”trygghet”. Det fanns ingen säkerhet för dem. De var fortfarande oberörbara och var fortfarande tvingade att sälja sina kvinnor, fast nu under mycket värre omständigheter. Sedan ökade även kommunikationen med omvärlden, och då öppnades en helt ny marknad, särskilt för flickor, oskulder.

10 000-tals flickor smugglas över gränsen till Indien, till smutsiga och våldsamma bordeller. Där lever de i skräck för våldtäkt och tortyr. En flicka i Indien kan försörja 10 familjemedlemmar hemma i Nepal, men själv får hon inget för det. De är sexslavar i ordets rätta bemärkelse.

Flickornas historier är helt fruktansvärda, och man hade i början svårt att förstå hur hemsk denna världen är.

Tack för att ni tagit del av denna information och läst Hannas berättelse.

Mikael & Ing-Marie Alfvén

Nitas hantverk

De pengar jag får då jag säljer mina hantverk skänker jag till LoveNepal och räddar på så sätt nepalesiska småflickor ur djupaste förnedring i sexslaveri.

Anita Widell

<http://nitashantverk.blogspot.se/>

Hälsning från HCF på Filippinerna

SKSF är en del av Healthcare Christian Fellowship International och vi har haft kontakt med våra vänner på Filippinerna via facebook. Här är en respons utifrån den kontakten.

Kära Margréth Jansson och den svenska familjen av HCF,

Hälsningar i det dyrbara Jesu Kristi Namn. Våra hjärtan är djupt uppmuntrade av alla ord som uttrycker omsorg och oro för Filippinerna.

I ljuset av de senaste händelserna som härjat vårt land under mindre än tre månader, har följande ägt rum: Zamboanga City, belägring av rebeller (Mindanao) i september, följt av en 7,2 magnitud jordbävning i Bohol-Cebu (Visayas) i oktober och nu nyligen tyfonen Yolanda (Haiyan). PHCF uttrycker sorg och sympati för våra filippinska vänner som drabbats hårt av dessa katastrofer. De olika provinserna i Visayas regionen (Centrala Filippinerna) var extremt ödelagda. Enligt Kristianne Tabula, har PHCF:s personal i Zamboanga City, upplevt konflikten mellan regeringstrupper och

rebeller och fick ta sin tillflykt till ett evakueringscenter. Familjer till vissa av PHCF-medlemmar och personal påverkades även under jordbävningen och tyfonen.

Gud har kallat oss att be, ge hjälp och tröst till dem som förlorat sina nära och kära, bostäder, fastigheter och även sin tro på Gud. PHCF svarade på denna uppmaning, inte bara med bön utan också genom att ge och gå. Vi samarbetar med filippinska Nationella Röda Korset, kristna organisationer och lokala kyrkor, genom stöd till de drabbade samhällena. PHCF tar även emot donationer i kontanter eller i natura och volontärer uppmuntras också att göra hjälpsatser, trauma debriefing och rådgivning.

Tack för era böner och oro för vårt älskade Filippinerna. "Den frikostige varder rikligen mättad, och den som vederkvicker andra, han blir själv vederkvickt", Ordspråksboken 11:25. Gud välsigne er.

Er i Kristus,

Dr. Grace och NAT

"Gud har kallat oss att be, ge hjälp och tröst..."

Små insatser kan göra en stor skillnad

Från Livets Ord åkte vi 16/11 ett team på 10 personer, en pediatriker, en akutläkare, en barnmorska, tre logistikere och tre sjuksköterskor, till Filipinerna, och jag är en av sjuksköterskorna. Vi stannade i en vecka och sedan kom nästa team för att ta över.

Det är sjätte gången jag får privilegiet att åka ut till ett katastrofområde, varje katastrof är unik speciellt för de drabbade. Varje katastrof är en stor tragedi, så också här. De materiella skadorna är stora där tyfonen har gått fram, hus har jämnats med marken, fiskebåtar, familjers försörjningsmöjlighet, är förstörda.

Som i många låg- och medelinkomstländer

får man betala mediciner själv. Under rådande förhållanden här är det omöjligt för människor att betala för den medicin som behövs. Enkla mediciner för oss som botar lunginflammationer kan här vara svårt att hitta pengar till. Vilket privilegium att kunna ge ut fria mediciner och vätskeersättning till dem som behöver. Idag räddas en liten flicka som hade lunginflammation bara genom att vi fick möjlighet att ge den medicin som behövdes.

Alla människor är så oerhört tacksamma att vi kommit hit, och här är det verkligen så att små insatser kan göra en stor skillnad.

Anna Jakobsson, sjuksköterska

PROVITA
Promoting Human Rights and Dignity

Hemsida: www.provitasweden.org
E-post: info@provitasweden.org
Telefon: 018-129300

*Vi arbetar för att främja mänskliga rättigheter
och ett starkare människovärde.*

SKSF:s årskonferens 2014

*4-6 april
Eksjö, Småland*

Gästtalare: Marianne Boo, Ingatorp
Sjuksköterska, Barnmorska, Missionär, Bibellärare, Pastor

Mer information kommer i nästa nummer av *Hälsning* och på hemsidan

Livsbild

Måndagen den 11 november var vi tre från SKSF:s styrelse som tog en dagstur till Växjö. På förmiddagen såg vi vandringsutställningen Livsbild, och på eftermiddagen besökte vi Sjukhuskyrkan på Centrallasarettet.

Vandringsutställningen Livsbild har tidigare visats på Nordiska museet i Stockholm. Nordiska museet och Handikapphistoriska föreningen har samlat in berättelser om hur det är att leva med funktionsnedsättning, och 20 av dessa berättelser finns med i utställningen. Berättelserna presenteras i text, tal, lättläst text och tal, teckenspråk, så att alla ska kunna ta del av det. Det finns även i punktskrift.

”Idiot, imbecill, sinnesslö, efterbliven, dåre, invalid, kroniker och handikappad. Orden har skiftat och orden har också signalerat att problemen ligger hos individen själv. Numera talar man om funktionshinder, funktionsnedsättning eller nedsatt funktionsförmåga.”

(Citat ur utställningstidningen)

Det var intressant att ta del av de livsberättelser som finns med i utställningen. 20 människor med olika typer av funktionsnedsättning berättar på ett öppet och naturligt sätt om sitt liv.

Lolo, som idag är 63 år föddes döv. Hon fick som barn inte lära sig teckenspråk. Istället

sa man till hennes föräldrar att de skulle tala högt och tydligt in i hennes öron, och på så sätt träna upp hennes hörsel. Detta hjälpte naturligtvis inte henne. Så småningom lärde hon sig teckenspråk och kunde kommunicera med kamrater och föräldrar.

Caroline, 21 år, kämpade och försökte under många år att bli normal. Hon mätte då mycket dåligt. Livet blev lättare och hon kunde känna sig stolt över sig själv och den hon är, då hon fått sin Aspergerdiagnos. Hon önskar att hon hade fått veta tidigare att hon har Asperger.

Bengt, 79 år, som har dyslexi, berättar om hur tufft det var i skolan, speciellt då man hade en far som hade varit bäst i klassen.

Conny, 62 år, som har en utvecklingsstörning, bodde på ett barnhem där man var hundra barn och sov i stora salar. Sedan flyttades han till en anstalt och fick bo där i tio år. Där arbetade en kvinna som blev hans räddning, för hon såg honom och tog sig tid med honom. Han minns sin mormor, men inte sina föräldrar.

Någon som själv sitter i rullstol och även finns med på utställningen skrev att han inte tycker om när man säger att man med funktionsnedsättning har sämre och färre möjligheter, utan menar att möjligheterna istället ser annorlunda ut.

Det finns olika sätt att förhålla sig till sin egen och andras funktionsnedsättning och vi har alla mycket att lära av varandra. Vi behöver jobba för ett samhälle där alla inte ska vara stöpta i samma form, utan alla kan få känna att man är värdefull och får plats.

Margréth, Inger, Barbro

Du kan hitta de intressanta berättelserna på: www.livsbild.se/Livsberattelser/

Sjuksköterskor sökes för studentkontakter

Vi söker sjuksköterskor på de olika studieorterna runtom i Sverige, som kan ha kontakt med sjuksköterskestuderande, och träffa dem 1-2 gånger per termin. Du som kan tänka dig att engagera dig i detta kan höra av dig via e-post till Sveriges Kristna Sjukvårdsförbund: kristenivarden@telia.com

Sjukhuskyrkan i Växjö

Sjukhuskyrkan på Centrallasarettet i Växjö har sina lokaler vid Laboratoriehallen, där det dagligen passerar många människor, både personal, patienter och anhöriga. Det känns inbjudande då både andaktsrummet och expeditionerna oftast är öppna. Många stannar också till där, och det blir många spontana samtal. En öppen och inbjudande miljö – det är så man vill ha det här i sjukhuskyrkan, så människor ska hitta dit och känna sig välkomna.

I andaktsrummet finns ett altarbord med ett kors och en skål med pärlor och stenar. Stenarna kan man använda som symboler för det som är tungt och man vill lägga ifrån sig och pärlorna som tacksamhet t.ex. om man har fått ett litet barnbarn. Det finns även en bok där man kan skriva det man känner. Det kan vara tacksamhet, tack för hjälp, frustration och ilska. Det är bättre att vara arg på Gud än att inte ha någon att rikta sin vrede mot. Gud tål det. Det finns även en liten träbox där man kan lägga små lappar med bönenämnen.

På måndagar kl 09:00 firas mässa i andaktsrummet. Då ber man för det som finns i ”Böneboxen”, i boken och för pärlor och stenar.

Man har inga gudstjänster på avdelningarna på Centrallasarettet, men på Geriatriska kliniken har man däremot sångstunder. På äldrepsykiatrien på Sigfridsområdet har man också sångstunder på avdelningen.

Varje onsdag kl 12:00 är det lunchbön i andaktsrummet, och då är alla som vill välkomna att vara med. Dit kan personal, patienter, anhöriga och andra alltså komma.

De som arbetar i sjukhuskyrkan är sjukhuspräst Conny Karlsson, sjukhusdiakon Susanna Petersson och sjukhuspastor Anders Elfström. Anders är en del av sin tjänst även på Sigfridsområdet och Susanna är även en dag i veckan på ett äldreboende där man har några palliativa platser. På Sigfridsområdet finns även en annan präst, som har en del av

Sjukhuskyrkan. Fr v: Conny, Susanna, Anders.

sin tjänst på häktet också. På häktet jobbar även Anders en del.

Man jobbar via personalen. Det är oftast de som kontaktar sjukhuskyrkans personal då någon patient vill ha ett besök eller samtal. Det är därför mycket viktigt att personalen är lyhörd till patientens behov. Varje vecka blir man inringd av personal för att komma till patienter på olika avdelningar, men ibland kan det vara flera kontakter varje dag.

Om någon patient vill träffa en representant för någon annan religion hjälper sjukhuskyrkans personal även till med det. Det ingår i deras uppgift där på sjukhuset.

Sjukhuspersonalen går även till avdelningar och träffar personalen. På en del salar finns det informationspärmar, där även sjukhuskyrkan finns med. Man kan som sjukhuspräst göra sig ärende in och titta i pärmen, och eftersom det syns på sjukhuskyrkans personal vilka de är, brukar det alltid bli naturliga samtal med patienter. Oftast fastnar man då på någon eller några av salarna, för att patienter vill samtala.

Skratt och lek är läkande, och därför har man även satsat på att ha en sjukhusclown. Det är ett samarbete mellan sjukhuset, sjukhuskyrkan och barnkliniken, och finansieras av olika föreningar. Sjukhuspastor Anders är den som knyter kontakter med alla berörda.

Träff för sjuksköterskestuderande i Uppsala

Måndagen den 18 november anordnades en träff för kristna sjuksköterskestudenter i Uppsala. Jag bjöd in dem till ett event på Facebook, började med några jag kände och så fick de bjuda in sina vänner och klasskamrater. Det slutade med att tre studenter kom, då några fått förhinder i sista stund. Jag bjöd även in Catharina som varit sjuksköterska sedan 1980 (då vi andra inte ens var födda!) och vi är även med i samma församling. Hon delade med sig av olika upplevelser och erfarenheter från arbetet som sjuksköterska. Vi förde tillsammans samtal om olika etiska dilemma man stöter på som kristen i vården, allt från kristen livsstil till abortfrågan, patient som ligger inför döden, bemötande av anhöriga till en patient som dött och även något så enkelt som att man dagligen kan be för sina patienter och kollegor, inom sig.

Jag och Catharina berättade för studen-

terna att de valt världens bästa yrke, även om det finns utmaningar och svårigheter också. Vi bad även tillsammans och när vi skildes åt kände, åtminstone jag mig uppmuntrad och otroligt glad över att veta att vi är många som samarbetar och ber för varandra!

Johanna Byman, sjuksköterska sedan januari 2013

Studentfika i Jönköping

Vi fick genom den kristna föreningen Union på Hälsohögskolan i Jönköping, kontakt med Hannah och Andrea, som båda studerar till sjuksköterska, och inbjöd sedan till studentfika i Pingstkyrkans café 7 november. Även deras vän Corinne, också sjuksköterskestuderande, kom med. De berättade att just nu är de ganska många kristna som läser till sjuksköterska i Jönköping, så vi hoppas att vi får tillfälle att träffa fler framöver, även om det inte var så många som hade möjlighet att vara med just den här kvällen. Det var glädjande att höra hur Hannah, Andrea och Corinne har funnit sig tillrätta i olika kyrkor i Jönköping, då vi vet att många tyvärr tappar sin tro under studietiden. Nia Lindström, sjuksköterska, delade erfarenheter från sitt arbete med för tidigt födda, och det blev en del frågor och givande samtal. Nia läste från Joh.

Hannah och Andrea.

4:4, där det står att *"han som är i er är större än den som är i världen"*, och delade några tankar runt det. Innan vi skiljdes åt bad vi också tillsammans.

Låt oss komma ihåg att fortsätta be för dem som studerar.

Margréth Jansson, ordförande för SKSF

Bön för vård och omsorg 20 oktober

Det känns roligt att kunna rapportera att många kyrkor här på höglandet uppmärksammade Healthcare Sunday. Eftersom det finns flera i varje kyrka som är vårdpersonal känns det extra viktigt att be för dem men också all övrig personal och även studerande. Söndagen efter nämnde jag det till en läkare på Vårdcentralen i Aneby, och han blev mycket glad och kommenterade det med: ”Ja, det behövs verkligen. Så stressade som personalen är i dag, är de i behov av stöd för att orka med.”

Er aktiva inom vården skulle jag vilja uppmantra till att försöka ta kontakt med någon eller några andra kristna och bilda en bönegrupp eller bönetrio. Inbjud gärna någon pensionär också så kan vi alla få vara med som stöd och hjälp i förbön för varandra även de dagar när det inte är Healthcare Sunday.

Barbro

Här kommer några korta glimtar från 20 oktober.

Bottnaryd

I Pingstkyrkan hade vi en ”Minns du sången”-gudstjänst. De som ledde den berättade att man den söndagen speciellt bad för vården och omsorgen. Den färdigskrivna bönen bads, en del växelvis och en del tillsammans. Det kändes gott och blev en fin stund.

Margareta

Bankeryd

Söndagen den 20 oktober hade vi vård och omsorg i fokus på gudstjänsten. En vårdanställd ledde mötet och en ansvarig för vårdcentralen intervjuades. Dramat för barnen beskrev en vårdssituation. Det togs också tid för förbön.

Inger

Tidaholm

Vi gav information om Healthcare Sunday till kyrkorna i Tidaholm genom den ekumeniska Tidaholmsbönen samt till vår egen församling i Skövde. Många bad i församlingarnas gudstjänster med den bön som var föreslagen och vi fick kommentaren att bönen väl täckte in den verklighet vi vill be för.

Majken och Nils

Huskvarna

Jag är med i Huskvarna Pingst, och på Healthcare Sunday, 20/10, fick jag lite tid att berätta om SKSF för församlingen och vad meningen var med just denna dag. Sedan hade vi gemensam bön för hälso- och sjukvården i Sverige och i vår stad. Det var uppskattat.

Nia

Vi ber och tackar tillsammans

Tacka för:

- Kontakter med studerande
- Nya medlemmar i SKSF
- Sjukhuskyrkan
- Healthcare Sunday, dem som deltog
- Alla som är ljus och salt i sin vardag
- Våra trogna gåvogivare
- Bönegrupper och bönetrio
- Julens evangelium

Bed för:

- SKSF:s ekonomi, fler gåvogivare
- Fler sjuksköterskor och andra som kan vara mentorer för studerande
- HCFI:s bönevecka 7-12 januari 2014
- Nordiska PRIME-konferensen i januari 2014
- SKSF:s årskonferens i april 2014
- Ledarkonferensen i Sydafrika i maj 2014
- Fler bönegrupper och bönetrio

SKSF-samling med Lennart och Linnéa Karlsson

Våra vänner, dr Lennart Karlsson och hans fru Linnéa, var här i Sverige under sommaren och innan de åkte tillbaka till Sydafrika hade vi en samling med dem i Allianskyrkan i Jönköping. Vi har följt deras arbete under åren med Hospiceetablering, matutdelning till föräldralösa barn och byggandet av en yrkesskola för föräldralösa ungdomar. Allt i White River-området i östra Mpumalanga regionen.

Lennart och Linnéa är lika engagerade trots åldern, över 80 år båda två, och deras kärlek till den färgade befolkningen har inte förändrats. En del förändringar har måst ske under det senaste året. Matutdelningen har flyttats till en stadsdel inte långt från Kabokweni, staden där Themba sjukhuset är beläget. De ansvariga är två kyrkor, en Allianskyrka och en Pingstkyrka, som ser till att ett 25-tal föräldralösa familjer, tillsammans 70 barn, får matpaket regelbundet. Fler står på kö.

Yrkesskolan har fått flyttas till Phumelela bibelskola. Dataundervisningen är redan i gång i skolans lokaler. Den övriga undervisningen i ett modernt kök, sjukurserna och verkstaden för pojkar som kan bli s.k. ”handyman” hos t.ex. en farmare, ska få nya lokaler. Vid den senaste kontakten med Lennart bekräftar han att lokalerna är under uppbyggnad och beräknas vara klara till 1 feb. 2014.

Lennarts bok *Dokotela*, som kom för några år sedan ska få en efterföljare, *Återblickar*, som beräknas komma ut i mitten av december. Intresserade kan köpa boken genom SKSF – se beställningsformulär på hemsidan.

Jag vill också uppmana er vänner att be för Lennart särskilt, som inte är helt frisk. Det är gott att få vara med i förbön och att avståndet inte har någon betydelse. Gud finns med oss var vi än är på denna jord.

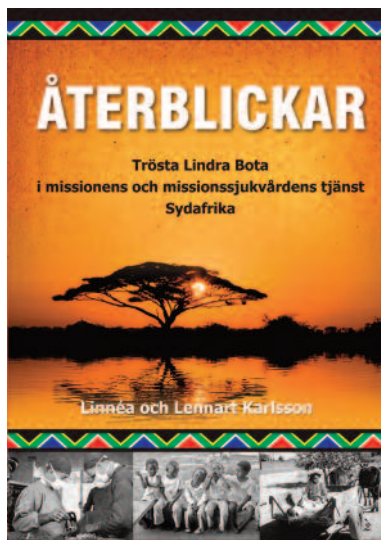
Barbro Fritz

Lennart och Linnéa Karlsson.

Trogna kämpar i köket ordnar serveringen.

“Vård, omsorg och tröst i livets slut, med Africa Mercy i Väst-Afrika“

Den 10:e oktober arrangerades en samling av SKSF och sjukhuskyrkan tillsammans, på Universitetssjukhuset i Örebro.

Sjukhussjälvårdaren Bengt Isaksson hälsade oss välkomna och informerade om Sjukhuskyrkan. Ingrid Börjesson, SKSF:s kontaktperson i Örebro, ledde samlingen. SKSF:s ordförande Margréth Jansson berättade om vad som var på gång i SKSF.

Rubriken för dagen var “Vård, omsorg och tröst i livets slut, med Africa Mercy i Väst-Afrika“. Sjuksköterskan Camilla Börjesson berättade om sitt arbete i den kristna organisationen Mercy Ships, framför allt med palliativ vård.

Camillas båt, Africa Mercy, var stationerad utanför Togo och Guinea. WHO räknar med att ca 100 miljoner människor världen över skulle ha nytta av palliativ vård, framför allt i utvecklingsländerna. Palliativ vård finns egentligen inte där. Människor dör ensamma och undanstoppade, ofta utan smärt lindring och utan att veta vad som är fel. Camilla och hennes team besökte människor i deras hem, och lärde då ofta känna hela familjen. Möjligheter med sprutor var inte alltid realistiskt som långsiktig lösning, utan man informerade om smärtstillande mediciner som ev. fanns att köpa på apotek. Viktigast var dock att förmedla mänsklig omsorg och bemötande och visa på att detta många gånger är viktigare än medicinsk behandling,

forts. fr s 11

Angående lokalerna så finns de kristna symbolerna i andaktsrummet i Sjukhuskyrkan. Där finns tavlor med kristna motiv på väggarna, ett kors på altarbordet, psalmböcker och Biblar i bokhyllan. Det försvinner psalmböcker och Biblar, därför att människor tar dem med sig. Då får man ställa dit nya.

Det finns inte Biblar inne på salarna men oftast i dagrummen.

Lennart, Ingrid, Oscar och Camilla Börjesson.

och med regelbundna besök, ofta två gånger i veckan, försöka lära ut detta synsätt. Även hur man tar hand om sår förmedlades. Ibland bad man också med patient och familj.

Skeppet stannade ca 10 månader i varje hamn, och det var viktigt att tänka på vad som händer när man lämnar. Därför utbildade man lokala volontärer som kunde fortsätta arbetet när Mercy Ships avlutats. Camilla planerar att återvända och följa upp arbetet. I Togo har detta arbete uppmärksammats av myndigheterna och man har inrättat en offentlig organisation som skall ta itu med dessa frågor.

Ingrid Börjesson avslutade kvällen med bön.

Björn Oddmar

I bårhuskapellet ska det vara neutralt, och därför finns ingen Bibel framme, men däremot finns det både psalmböcker och Biblar i ett skåp, så man har tillgång till det om man vill. Likadant är i det i avskedsrummet på akuten.

Vi tackar Gud för Sjukhuskyrkan och ber för dem som arbetar där.

Margréth, Inger, Barbro

B-POST

Begränsad Eftersändning

Vid definitivt eftersändning återsändes försändelsen med den nya adressen till:

Textorama
Box 427, 573 25 Tranås

Medverkan i direktsänt program på Kanal 10

Onsdagen den 23 oktober var SKSF:s ordförande Margrèth Jansson och Nia Lindström inbjudna till den kristna TV-kanalen Kanal 10. Under två timmar fick de vara med i direktsändning, och intervjuades om sin tro, hur det är att vara kristen i vården, Sveriges Kristna Sjukvårdsförbund och om Vårdbibeln. Det har kommit mycket positiv respons både via e-post och via telefonsamtal efter programmet. Flera har hört av sig för att ställa frågor eller bara velat önska oss Guds rika välsignelse och flera har även anmält sig som nya medlemmar.

HCFl:s Europeiska bönevecka 2014

Tema: Att de må bli ett så att världen skall förstå

7-12 januari på Gullbrannagården, Halmstad

Medverkande: HCFl:s böneteam för Europa tillsammans med Marina Andersson, pastor och lovsångsledare

Gör vad du kan för att vara med och be för vården och situationen i Europa!
Anmälan senast 15 december 2013.

Mer information kan fås från Sveriges Kristna Sjukvårdsförbund.

Information och anmälningsformulär finns på vår hemsida:
www.kristenivarden.se

Nordisk PRIME-konferens i Göteborg

*Changing Healthcare Worldwide:
Educating The Heart As Well As The Head*

24-26 januari 2014

PRIME, KLM, SKSF tillsammans med syskonföreningarna inom Norden

Mer information om konferensen finns på hemsidan: www.kristenivarden.se

Anmälan görs till email:
leif.dotevall@telia.com

Sista anmälningsdag: 15 december 2013

Välkommen!

Vårdbibeln

Vårdbibeln kan beställas genom Sveriges Kristna Sjukvårdsförbund via beställningsformulär på hemsidan:

www.kristenivarden.se